

Zjutraj.

Činčara, cefi, cefi — pomlad se že smeji“, zapela je na Dolinškovem vrtu seničica, zazibala se na zeleni vejici, malce postopicala z drobnima nožicama in nato odletela pred okno na ondi stoječo jablan. Le-to je že tudi odeval zeleno-prazničen plašč tako nežen, da bi se ga še skoro ne upal dotakniti, boječ se, da ne bi oskrunil nežnih jedva dobro razvitih zelenih lističev. Tudi tu se je razposajena seničica zagu-gavala po vejicah, veseleča se, da je vendar že zbežal nadležni snežec in na vrte priplula lahnokrila pomlad, ter v jednomer žrblljala „činčara, cefi, cefi, cefuj“.

Pa ne bodi lena, smuknila je na sosedno vejo, obrnila se ondi parkrat okrog in vnovič zapela v pomladno, lahno dihajoče jutro svoj „činčara“ in „cefi“. Nato se je pa približala nekemu črnemu mehurčku, visečemu konec veje, in ga jela prav neusmiljeno trgati, toda ničesar ni dobila, ker so gosenice že zapustile svoje varno in gorko zimsko skrivališče. Jezna vsled tega, da jo je enkrat goljufalo, hitro odfrfola na nasprotno in sicer proti oknu molečo vejo. In zopet tu se je razposajenka guncala in žvrgolela, kakor bi šlo za stavo.

Isti čas pa je od znotraj na oknu priletela njena sestričica - seničica in zvedavo pokukala skozi okno. Tedaj pa je opazila svojo sestrico, brezskrbno skakljajočo po vejah, in zaželela po prostosti in milo se ji je storilo, da ne more venkaj v prosto dihajočo in tako mamljivo vabečo naravo. Kar zaklicati ni mogla svoje sestrice, tako hudo ji je bilo pri srčku.

„Činčara“, se ji je vendar slednjič utrgalo iz grla.

„Činčara“, se ji je precej odzvala njena prosta sestra in jo brž podražila: „No, no, kako pa to, da si zaprta, menda nisi tatica! Hej, pridi ven! Glej, kako divna je narava! Le brž pridi, da se bodeva malce lovili po toplem vzduhu in zapeli katero, naprimer tisto:

Senica b' la družica ...“

In pisana seničica se je zopet zagugala na vejici kakor tudi zapojčkala.

Ujetnici - senici pa je bilo hudo. Moj Bog, kako tudi ne! Tam zunaj prostost in svoboda in tako krasno božje jutro, da človeka kar omami, tu notri v hiši pa taka puščoba in nikakega veselja, nikake radosti... Senici je prihajalo neznosno hudo. In tam gori v tistih drobnih očkih se je zasvetilo nekaj tacega, kakor bi bila solza...

Da, solza je bila...

Hišna vrata so se odprla in vstopila sta ata in njih sinček Janček. Ata, videči seničico tako žalostno in klaverno sedečo, ki je bila vedno tako živa, rekó Jančku:

„Kaj, Janček! Senico boš moral pa le izpustiti, vse nič ne pomaga. Pomlad je zunaj, jesti bo dobila dosti, in senici je tu notri prav hudo. Lej, kako se žalostno drži, kakor bi ne imela prav nič pečká.“

Jančku se je milo storilo. In z rokavom je potegnil preko onih črnih očij, menda so jih mu hotele zaliti solze... Mogoče...!

„Nič nikar ne jokaj!“ tolažijo ga ata. „Senico moramo na vsak način izpustiti, če ne, bi ti poleti od žalosti poginila. Le potolaži se! Ko pride sneg, ti zopet lahko vjamem katero, ki bo še lepša, kakor je ta, ali če boš hotel, še celo dve ali tri.“

Janček se je nekoliko utolažil. Zaupljivo je pogledal ateja in smehljaje se del:

„Ali res?“

„Res, res!“

„No, ata, potem jo pa kar izpustite.“

Janček bi se bil rad smejal in rad jokaj, oboje hkrati, ker seničico, svojo Pisančko, je imel rad, iz srca rad. In kako ne! Celó zimo ga je zabavala in mu prepevala, in Janček jo je celo tako privadil, da se ga ni prav nič bala in mu kar iz rok jemala pečke. Včasih pa, kadar je bila prav razposajena, mu je sedla ali na glavo ali na ramo ter ga jela kavšati s svojim koničastim kljunčkom, da jo je moral prepoditi. —

Ata so torej stopili k oknu, od katerega je sfrčala senica, in ga odprli. Nato pa so stopili sredi sobe.

Janček pak je s potrtem srcem čakal, kdaj bo njegova ljubljenska smuknila skozi okno.

Ko je senica zopet priletela nazaj na okno, ni nikakor mogla verjeti, ali je res ali se ji le sanja, da je okno odprto. Obrnila se je še jedenkrat nazaj v sobo, in Jančku se je zdelo, da se mu zahvaljuje za vse dobrote in mu kliče v slovo: Z Bogom! Nato je skočila na okrižje mej oknom in prav veselo zapela: „činčara, cefii, cefii“, in odletela je na jablan, kjer sta se s sestrico iskreno pozdravili...

Janček pak je stopil k oknu in s solznimi očmi zrl za svojo ljubljenco in zopet potegnil z rokavom preko očíj...

Senici sta se parkrat zazibali na vejici in potem pa odfrčali z jablane po vrtu in Jančku izpred očíj...

Aleksij Andrejev.

Marijine hčerke.

Na hribčku tam zelenem
So deklice vesele
Na rahlo sedle travico
In radostno zapele:

Me pa zapele
Bomo na glas,
Saj je Marijin
Radostni čas.

„Majnik, ah pridi,
Cvetja nam daj,
Srčno veselje
Deli nam zdaj!

Cvetke nabrale
Bomo krasne
V vence povile
V šopke lepé,

Trate in loge
S cvetjem pokrij,
Gore v zeleno
Krilce zavij!

Dale Mariji
Bomo jih v dar
In okrasile
Marijin oltar...

In majnik se je vzbudil,
Oblekel v cvet naravo,
In hčerke svoji Materi
Prepévale so slavo.

Aleksij Andrejev.

